

EL VENT AVENTURER

Un bon dia, el vent que sacsejava els arbres en les altes muntanyes dels Pirineus, es va fer aquesta reflexió:

“Tanmateix és avorrit estar sempre al mateix lloc. Sempre és igual la meva feina: Ara bufo, ara no. Estic cansat de sentir la mateixa música de fons: les

branques, quan es mouen, ara més flux, ara més fort. A l'hivern puc jugar una mica, fent saltironar la neu..., però, vaja!, és avorrit estar aquí dalt dels Pirineus. Jo voldria veure món, baixar a la plana a bufar. Allà diuen que hi ha pobles i també, grans ciutats habitades per molts homes, dones i infants. Deu ser divertit bufar-hi... Decidit!, me' n vull anar!... Li demanaré permís a Déu per traslladar-me a la plana, i que aquí dalt hi envii el vent de baix”.

Tal com ho va pensar, ho va fer. I una vegada obtingut el permís de Déu, bufant, bufant, va baixar a la plana.

Va veure el que mai no havia vist: pobles petits, envoltats de terres de conreu, horts amb enciams, tomaqueres..., arbres fruiters com pomeres, cirerers, presseguers... I més enllà, un poble molt més gran, que va descobrir que li deien *la ciutat*.

“Aquí m'instal·laré”, va pensar. I començà a bufar una mica, fluixet, fluixet... La gent estava contenta, era ple estiu, el mes de juliol, i una mica de vent s'agraeix.

A la nit, va voler provar què passava i començà a bufar fort, molt fort. La gent, espantada, tancava les finestres i els finestrons, fins i tot.

-“Sembla un huracà!”, s'exclamaven. *“No havia passat mai, aquest fenomen!...”*

.

Es van arrencar antenes de televisió, van caure algunes branques dels arbres, volaven teules dels terrats, testos de les finestres i balcons...

El nostre vent també es va espantar, en veure la destroça que feia, i va parar de cop.

Ningú no entenia res. Els meteoròlegs anaven ben perduts. No hi trobaven explicació.

L'endemà no va sortir el sol. El cel estava tapat i va anar-se enfosquint, va començar a ploure i ploure fort: Era una tempesta d'estiu!

-*"Eh!, tu!"*, li cridaven els llamps i la pluja, *"bufa!, que et toca ara!... No veus que és una tempesta?"*.

El vent no gosava bufar, espantat del dia abans i les destroces causades. Pensava: *"No és el mateix bufar fort a alta muntanya, que no hi ha ningú, ni cap construcció, que aquí a la plana, amb persones i cases"*. Però tant van insistir els companys llamps i pluja, que va començar a bufar.

Com anaven els paraigües!... Es torçaven de tanta força del vent. La gent transitava mig amagada per sota dels balcons. Tots anaven ben xops. *"Si parés el vent seria una altra cosa!"*, deia algú... *"Si no fos pel vent!"*, deia l'altre. *"El vent ho espatlla tot!"*, afegia un tercer...

"Què malament que ho faig!", va pensar el nostre vent. *"On era abans, no em criticava ningú, més aviat em respectaven. Mostrava la meva força, com a símbol de poder i reialesa; però aquí no puc fer-la servir, perquè ho destrosso tot i la gent no em vol. M'hauré de conformar sempre a ser ventet suau, si vull tenir amics. No faré més cas dels llamps i la pluja. Si em quedo, no vull fer mal a ningú. Haig d'aprendre a emmotllar-me a les circumstàncies i no fer el que vulgui, com ho podia fer abans"*.

I així, com ho havia comprès, ho va fer, durant un bon temps. Comprenia a la gent, bufava, sense passar-se, quan feia falta, i es trobava feliç.

Però Déu, un bon dia, li va dir que el vent que havia estat abans a la plana, ja hi volia tornar a anar, i que ell havia de marxar de nou a dalt les muntanyes pirinenques. I com que havia après la lliçó, li concediria, de temps en temps, poder davallar també a la plana.

I així va ser. El nostre vent es comportava bé. A cada lloc feia el que era millor per a tothom, sense pensar sols en ell i el seu plaer.

No sé si encara continua aquest intercanvi, però podria ser que sí, que durés fins a la fi del temps...

**Hem de pensar sempre en els altres
i que el nostre actuar no els faci mal.**

Montserrat Llopart